LIFVETS HEMLIGHET

ROMAN AF CHRISTINA NILSSON.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Robert hade vid stationen afhämtat husbondens koffertar, och denne installerade sig i villan, som det tyktes för längre tid. Dagmar hade jämt brådt dagar, ty trädgården tarfvade just nu mycket arbete, och fjaderfäet fordrade sin passning, så hon hade ej mycken tid att ägna honom, men han hade så mycket mer till öfverlopps af den varan, och den delade han mellan granngården och henne, småpratande dagen i ände på sitt mjuka, liknöjda sätt och ständigt klädd i sin ulster.

Mot Robert var han som alltid nedlåtande vänlig, men hans sätt gentemot den lille var däremot ojämnare: än var barnet som luft för honom, än kunde han sitta långa stunder rakt fram och oaflåtligt betrakta gossen, som om han ville studera hvarje hans minsta rörelse.

En stormig oktober, som satt Dagmars nerver på dagliga hårda prof, var förbi, och en lugn, mild och dimmig november öfvertog spiran. Ett par kvinnor hade i flera veckor hjälpt henne med trädgårdsarbetet, och tre dagar före mårtenskvällen hade hon haft stor gässlakt. Pängarna sålade också in i en jämn ström, hvartill ej minst unghönsen, som samtliga börjat värpa, bidrogo, och när husbonden fått sitt; var det ej litet öfver åt Dagmar.

"Det lönar sig att bygga villor och anlägga hönserier, när en har en så driftig människa att sköta det hela", yttrade han leende en dag, när han som vanligt höll henne sällskap vid arbetet: "Ni skaffar mig fler pängar än själfva Åberg, som ju dock svänger sig med ett helt litet boställe."

Detta yttrades nere vid det lilla ankhuset, som låg tätt vid hafvet, hvarpå herr Ceder med ens blef tyst och gaf sig till att främvarande stirra ut på böljorna, som i långa, jämna dyningar rullade skvalpande uppåt stranden.

"Hvad de där vågorna påminna en om människorna", yttrade han så plötsligt. "Hand i hand och bredd i bredd kunna de ej gå, utan bara efter hvarandra, jagade och jagande och den ena aldrig hinnande fatt den andra. Och de rusa alla mot slutet, som vore de ett helt för sig, och så äro de dock endast obetydliga delar, som första lugna dag kan utpläna. Och liknar inte tillvaron dessa vågor: dagarna rulla undan, jämt, enformigt och meningslöst; man tar sikte på en, ser den närma sig och försvinna — i sanden. Och så ingenting vidare, bara ett skvalp och sen förintelsen."

Han vände sig om och såg henne sökande in i ögonen.

"Tror ni på ett lif efter detta?" sporde han.

"Ja, hvad vore annars lifvet värdt!"

Och då hon såg det tvifvel, som talade ur hans blick, tillade hon: "Man kan aldrig veta, herr Ceder, tänk om det finns!"

Han fick två eftertänksamma rynkor mellan brynen, medan blicken fast den fortfarande var sänkt i hennes, tycktes förlora sig i fjärran.

"Nej, en kan aldrig veta", upprepade han. "För det vore ingen nöd, om en vore säker på sin sak." Och därpå tungt och öfvertygande: "För den dagen, jag är viss om förintelsen, lefver jag ej mer."

Det kom ett stänk af triumf i hennes min och röst.

"Men det blir ni aldrig viss på", svarade hon snabbt. "Det kan aldrig de tviflande utleta, och hinner ni tron, blir er åsikt en annan".

"Kanske". Han vände henne ryggen och gick några steg upp mot huset, men vände om igen, gick, som hans vana var, tätt inpå henne och öfverrumplade henne med en af sina oväntade frågor.

"Är er man död?" sporde han.

Hon blef först eldrod och sedan blek. Men blicken vek ej undan for hans, fick endast ett snäft afvisande uttryck.

"Nej", svarade hon kort.

Det blef med ens lif i hans ögon, ett sällsamt uttryck, halft leende triumf, halft glädtigt inträsse: här var ändtligen en, som velat och vågat något, och han, den lyckliga, hade funnit henne. Hennes snäft afvisande hållning bekom honom ej det minsta; han stod kvar där han stod, tätt framför henne.

"Ni har gått er väg ifrån honom", sade han dämpadt. "Jag beundrar er."

Hans sista ord lätsade hon ej höra, men de första besvarade hon med ett trotsigt: "Hur vet ni det; han kan ju lika så gärna ha gått från mig."

"Nej", svarade han lågt och bestämdt, "ingen som ägt Dagmar Linders, har lämnat henne."

Dessa ord sade han lugnt och lidelsefritt, som hade han blott konstaterat ett faktum, men icke dess mindre blef hon flammande röd, ögonen blixtrade af ovilja och med en häftig rörelse sköt hon honom undan och aflägsnade sig med snabba steg.

Efter denna stund kom deras samvaro i ett annat skede. Ej som skulle herr Ceder blifvit på något sätt närgången eller påträngande, men hans röst tycktes bli ännu mjukare och svepte ständigt kring henne som idel smekningar, och hans sätt var ojämnare. Än var han lifligt språksam, som hade den varit luft, och än stod han i sin oundvikliga ulster och den missklädande vegamössan nere vid hafvet i timtal eller hängde öfver hönsgårdens nät och studerade fylet.

Men John Linders hade åter börjat sysselsätta Dagmars tankar; jämt och samt såg hon honom sådan han brukade sitta i deras matrumssoffa under förtroliga stunder, och jämt måtte hon mot sin vilja spörja sig, hvad han nu tog sig för, och hvar han just nu höll till. Att han som alltid skötte sina affärer tog hon för afgjordt, fast ett dunkelt minne af hans ekonomiska bekymmer började vakna. Jag säger dunkelt, ty fastän ännu ej ett år gått, hade hon dock glömt hans svårigheter, emedan de iföljd af att så mycket annat stormat öfver henne ej fått så stort rum i hennes medvetande, att minnet kunnat stanna.

Så började hon omedvetet anställa jämförelser mellan mannen och hennes överksamme, lefnadströtte husbonde, och det blef alltid till herr Ceders nackdel. Hon såg i tankarna den till utseendet så obetydlige Linders, som dock behärskat människor genom den starka vilja, som gifvit honom framgång och varit uttryckt i det lugna, öfverlägsna sättet och stålet i blicken, och hon kunde ej hjälpa att hon, trots en del mindre vackra och storslagna egenskaper, som tillika voro hans, fann honom värdefullare än den frusne, håglöse stackare, som af pur brist på något verkligt lifsinträsse gick och omhuldade osunda tankar och var färdig att när som helst självfvilligt lägga sig ner och dö. Och själf var hon en bild af den dådkraftiga hälsan, där hon med spänstiga steg och röda kinder ständigt ilade från arbete till arbete, orunade och kommenderade.

"Blir ni aldrig trött?" sporde herr Ceder en dag, när han stod öfver henne, där hon i köket nedpackade ägg i en stor korg, som Robert sedan skulle köra till föreningen.

"Åhjo, nog kan jag känna mig så pass utschasad, så hvilan känns skön", svarade hon.

Han stack båda händerna i ulsterfickorna — han hade kommit in i köket utifrån och bar ännu omtalade plagg — satte upp foten på en stol och lutade sig han, som hans vana var, för att kunna se in i hennes ansikte.

"Ni ofundsvärda, som kan njuta af hvilan", sade han dämpadt. "Äfven jag har längtat att känna mig så trött, så ingen annan längtan än begäret efter hvilan blef mig ofrig. Jag skaffade mig jordbruk och slet som en hund, blef trött och förbi och sof som en stock, men lifvet syntes mig vid uppvaknandet hvarken värdefullare eller mera eftersträfvansvärdt. Jag skaffade mig det här och ägnade mig med brinnande inträsse i ett par månader åt att uppfostra höns till storätare, tills jag var så led på alltihop, så jag skulle kunna spy åt det. Hvad i all världen var det för mening i att gå och vårda sig om varelser och skänka dem en behaglig tillvaro i den kannibaliska afsikten att ta deras lif och sen hösta pängar för kadavren! Tack ska ni ha; det kan de göra, som njuta af att utgjuta blod och som sätta mer värde på pängar än jag."

Dagmar strödde hackelse öfver ett lag ägg och började på nytt. Hennes ansikte hade fått ett eftertänksamt uttryck.

"Från den synpunkten sedt kan ju idealismen i det här fallet få en knäck", sade hon stillsamt. "Men det kan väl också ligga tillfredsställelse i att få allting att växa och trifvas."

"För att sedan äta upp det!" Han ryckte på axlarna med neddragna mungipor. "Rofdjursresonnemang", tillade han.

Dagmar fick en rynka mellan brynen, och ögonen blixtrade.

"Nå, människan ska väl lefva", utbrast hon.

"Ja, för all del, om det så också blir på bekostnad af medvarelserne", svarade han. "Och det är ju så kittlande roligt att spela försyn, om det också bara är för ett par hönor och en fattig gris om året. Tänk i hvilken salig okunnighet den nassen är hela den tid hans lif göres till en glad festmiddag, under det hans ägare brinner af idealism vid att se honom trifvas och lägga på hullet. Ack jag förstår det så väl. Ser ni, det rara fläsket och så att känna sig som en gud; kunna när det behagar en genom att rätta knifven i läckerbiten ta hans lif. Busch."

"Äter ni inte fläsk?" sporde hon spetsigt.

"Jodå; jag är kurerad nu, men så länge jag själf hade djur att passa, höll jag på att få rent leda till både kött och fläsk. Det kvalmade mig ordentligt att se de röda köttstyckena, och det var mig rent motbjudande att sätta tänderna i en bit, som nyss förut tillhört en af mina mördade vänner."

Han tog ned foten från stolen och satte sig, lutade sig bekvämt bakåt och lade armarna öfver bordet.

"Jag hade en kull kaninungar, som jag själf födt upp, tämjt och smekt", fortfor han. "Mjuka som ejderdun och med ögon, som kunde komma en att önska sig ett par sådana. Hur många hundra gånger låg jag inte och njöt framför buren, under det de med lustigt nickande ögon mumsade i sig. Och som det stack igenom mig, när hushållerskan gick där och nöp dem i ryggarna och kände efter, om de voro färdiga för stekgrytan! Nå, kaniner ska ju aflifvas, hvad ska en anars ha dem till; och så fick Lars, drängen, en vacker dag fatt i dem och förpassade dem så fint och belåtet ur världen, så ej den argaste djurvän hade bättre kunnat önska sig det. Jag såg det ej, men Lars hade af sakkunniga ord om sig att kunna särskildt nätt och behändigt utgjuta blod. Jag såg som sagdt ej, när mina älsklingar — det var hela kullen på en gång — aflifvades, och hade jag bara också behärskat min förvetenhet, så hade allting varit godt och väl, för jag hade ju kunnat släppa nya offer in i den tomma buren och sålunda mindre känt saknaden. Men nu dref som sagdt min förvetenhet mig till att gå in i köket och ta fatt i ett af de döda djuren. Fru Linders, har ni någonsin sett en ihjälstucken kanins ögon? Jag har det, och önskar inte se det oftare, rätt om det ej är på en jag själf vårdat. Jag kastade kadavret hän åt bordet, under det jag ej kunde låta bli att om och om igen se på de där mörka, vidöppna ögonen, som fulla af förebrående fasa trängt ut ur sina hålor. Sen den dagen smakar jag ej kanin."

Dagmar hade nu sin korg färdigpackad och med ett energiskt ryck satte hon locket öfver och ställde den vid skåpet. Det eftertänksamma ansiktsuttrycket hade blifvit tydligare, och rynkan mellan brynen hade blifvit utplånad.

"Ni har egentligen rätt; det är grymt, att lifvet fordrar lif, det vill säga, att man tvingas att lefva på andra varelsers bekostnad. Men hvad ska en göra, åt en inte upp djuren, så blef ju världen snart öfverfull."

Han skrattade sakta.

"Ja säkert, och därför gör vi med lugnt samvete hela lifvet till en slaktedag, så blir det någon mening i blodtörstiga själars tillvaro."

Han reste sig, knappte ulstern, som hela tiden suttit på, och lämnade köket. En timme senare återkom Robert från stationssamhället, och sen han selat af och fått in hästen, gick han till Dagmar och lämnade betalning för äggkorgens innehåll. Hon hade den dagen fått in ganska mycket pängar, och sen hon skrifvit in det hela i räkenskapsboken, gick hon upp med både den och summan till herr Ceder på hans rum, där han för tillfället befann sig.

Detta rummet var som de öfriga mycket ljust och fattigt på möbler: och i en gungstol låg herrn i huset lättjefullt utsträckt med armarna under hufvudet. Han reste sig dock upp vid hennes inträde, men då han såg, i hvad ärende hon kom, gjorde han en afvärjande gest.

"Kan det inte vara till en annan gång?" sade han hastigt. "Sätt er i stället och prata lite".

"Tack, herr Ceder, det har jag inte tid till nu, jag får ut till mina kvinnor, och fylet ska strax ha sitt foder. Men nu tycker jag vi ska reda det här, annars blir det bara större arbete sedan."

Hon lade med ett energiskt drag kring munnen boken på ett bredvid honom stående bord och räknade sedan upp pängarna, hvarpå hon sedan började genomgå det för dagen inskrifna.

"Jaja, det är så bra", afbröt han henne slutligen. "Sluta, jag ber, gå igenom räkenskaper står jag inte ut med. Och hvad ska det också tjäna till: alltsammans blir kanske ert eget en dag."

Hon lät handen i hvilken hon ännu höll börsen, slappt nedsjunka, under det hon i ytterlig häpnad stirrade på honom.

"Hvad menar ni?" sade hon långsamt.

"Att ni ska bli min hustru naturligtvis".

"Herr Ceder!"

Hon hade ryggat ett steg tillbaka, krithvit i ansiktet: skulle nu den här platsen också bli henne berofvad för otillborlig kärleks skull? Men han hade litet lifligare än annars lutat sig framåt, och nu såg han upp till henne med en ovanlig glöd i de vackra ögonen.

"Ni blir rädd", sade han, och rösten svepte mot henne, len som en smekning. "Fru Linders, om ni säger en människa förgäfves kämpa här ute i böljorna, när stormen gick som hårdast, skulle ni då inte göra allt för att rädda honom?"

"Hvarför sporjer ni så?" blef hennes trotsiga svar. "Den liknelsen är ej analog med ert yttrande nyss."

"Jo, mer än ni anar. Äh, sätt er, jag ber, ni behöfver ej vara rädd, jag ska ej förnärma er. Jo, det är så, att när vi räkades, hade jag gjort upp räkningen med lifvet. Jag väntade mig ingenting mer, och jag gick blott och sökte öfvervinna skräcken för det som man kallar lifvet efter detta, eller rättare sagdt, jag gick och väntade på öfvertygelsen, att ett sådant ej finns. Då som sagdt räkade jag er och intogs af er glädtiga arbetslust, er friska spänstighet, och jag sade mig själf, att jag kanske ännu, när allt kom omkring, skulle kunna präsa innehåll af tillvaron, ifall ni som min hustru ville hjälpa mig därmed? Säg vill ni det?"

Hon hade blifvit stående framför honom, ännu blek om kinderna, men med lugn i blicken.

"Ni glömmer, att jag är en gift kvinna", svarade hon allvarligt.

"Än sen, och förresten är ju det förbundet upplöst så när som på den formella skilsmässan, och den kan jag få ordnad för er, om ni vill som jag."

Han taleda lugnt och dämpadt, och ingenting antydde de känslor han sade sig hysa för henne utom den glöd, som lyste ur ögonen. Men dessa ögon bädo och tiggde, och hon såg, att han trodde henne vara det halmstrå, som skulle rädda honom från döden. Men var det ej åter självbedrägeri? Skulle ej dessa hans känslor liksom alla hans öfriga tycken och inträssen slutligen slockna i lifsleda och håglöshet.

Det vore annars värdt ett offer att kunna skapa ny lifslust hos en eljest förlorad; men om offret var förgäfves, om halmstrået drogs med i det skummande djupet. När hon i tankarna hunnit så långt, framsköts Linders bild för hennes själs öga, och hon såg hans blickar liksom mannens

framför henne tigga om kärlek, så som de i verkligheten många hundrade gånger gjort, och besynnerligt nog väckte ej nu minnet häraf hennes afsky utan blott innerlig medkänsla. Och så blef hennes svar hårdt och afvisande.

"Nej, jag vill ej", svarade hon. "Jag vill lefva ensam, i fred för alla karlar".

Så rusade hon tvärt på dörren, ned för trappan och ut till sitt arbete. Den eftermiddagen gick som alla andra, herr Ceder stannade kvar på sitt ofvanrum, och Dagmar hade brådt ända tills mörkret inbröt. Sen afskedade hon kvinnorna och dräck sitt te, den enda kvällsmat hon jämte en smörgås vanligen bestod sig, under det Maurits i regel fick hafregröt.

Så afklädde hon gossen, som trött efter dagens strapatser i lekens tjänst satt och halfsof på knäet, under det hennes blickar kärleksfullt hvilade på honom. Plötsligt slog hon armen om hans hals och kysste honom med lidelsefull värme. "Min lille man, min lille man, ingen i världen vill jag ha att hålla af utan dig", mumlade hon. "Bara vi finge vara i fred tillsammans."

Och gossen tryckte sig intill henne, gifvande igen smekningen med en liten öm glimt i de bruna, sömndruckna ögonen.

"Lilla mamma, du är så snäll, så snäll", ljöd det mjukt och öfvertygande.

Sen satt hon vid bädden och sjöng, tills sömnen fångat honom, och ögonlocken dolde hans bruna ögon. Då smog sig den djupaste nedslagenhet öfver henne, och hon kände ett präsande begär efter någon att tala med, så att allt det, som nu jäste inom henne, kunde få aflopp. Men till hvem skulle hon gå: ingen, ingen i vida världen kunde hon ge sitt fulla förtroende.

Då mindes hon fiskhandlerskan och den uppmaning hon gifvit henne. Tankarna dröjde ock vid de tänkvärda ord den pröfvade kvinnan yttrat, och äträn att i afton få höra flera af samma halt blef henne öfvermäktig. Gossen sof lugnt och fridfullt, och så skulle han sofva ända tills morgonen, och fången i ett plötsligt beslut, sprang hon bort till granngården och fick öfvertalad Robert, som höll till bland tjänarna i folkstugan, att sitta hos honom en stund, medan hon gick till Lidinge.

"Nu är klockan sju, klockan nio är jag tillbaka", sade hon.

"Äh, ge sig tid, fru Linders", svarade gossen hurtigt. "Jag tycker det är roligt att läsa, och här har jag en bok, som ger mig sysselsättning i kväll, så för min skull behöfver ej fru Linders ha så brådtom."

Hon nickade vänligt, stoppade om sin gosse, lämnade sen villan och ilade framåt strandstigen mot Lidinge. Det var en mulen, dimmig kväll, men trots det täckelse, som höljde honom, skingrade dock fullmånen det svartaste mörkret. Til vänster om Dagmar låg hafvet, jämnt som ett golf, svart och fullt af hemlighet som en skogstjärn.

Detta stora vatten ingaf henne skräck nu mer än någonsin, sen hon på nära håll sett det i dess värsta rasen, och äfven i afton, när det låg där så stillsamt och fredligt, såg hon skrämdt åt den andra sidan.

Till Lidinge var en god halftimmes väg, men när hon nådde fru Holms hus och vid ljusskenet från det obetäckta fönstret rådfrågade klockan, fann hon, att hon sprungit vägen på tjugu minuter. Fiskhandlerskan mottog henne med ett vänligt leende och en glad glimt i ögonen.

Sitt här fram till ugnen", sade hon. "Det är räkallt i kväll."

Dagmar följde uppmaningen, under det hon såg sig omkring i rummet. Tarfligt var det, ingen enda möbel var målad, men maken till renlighet i ett så fattigt hem hade hon ej sett: golf, bord och stolar voro hvita som kalk; och de två mattor, som lågo längs bräderna, sågo ut som nya, fast de tydligen redan börjat skatta åt förgängelsen. I ett slags puff lågo tre barn och sofvo, och två i den utdragna soffan, och Dagmar varsnade äfven, att bäddarna hade snygga lakan och lapptäcken, det ena till och med riktigt vackert.

"Ni tittar på mitt täcke", sade fiskhandlerskan och log svärmodigt. "Ja, det är grannt, inte sannt, och mer än en af "sommarfruarna" har velat köpa det, jag har sytt det i mitt hem, och materialet är taget af mina bröders kasserade kravatter. Täcket är också min enda hemgift."

Hon lade in ett par skopor kol i ugnen och satte kaffekitteln öfver, och då Dagmar bad henne ej göra sig besvär för hennes skull, emedan hon både ätit och druckit, försäkrade fiskhandlerskan, att det skulle bli henes egen kvällsvard.

"Nå men barnen då, få de också nöja sig med kaffe till kvällen?" sporde Dagmar.

"Åhnej, de få den lilla tår mjölk, vi kunna skaffa oss, till sitt bröd, eller också en tallrik hafregröt, innan de lägga sig. Jag stoppar dem alltid tidigt till sängs om kvällarna; sen har jag en lugn stund."

"Men känns det ändå inte trist att alltid vara så ensam, inte minst när det gäller försörjningen?" sporde Dagmar.

Den andra fick med ens ett förgrämdt, gråblekt utseende, och läpparna skälfde.

"Åhjo, lifvet är visst ej en rosendans", sade hon dämpadt, "men med tiden vänjer en sig ju. Det är med en annan som med oxarna: manken hårdnar."

Så gaf hon Dagmar en snabb blick och sade lägre med en röst full af försynt, deltagande intrese: "Men hur är det fatt med fru Linders i kväll? Ni ser inte glad ut som vanligt."

Då var det som om de vänliga orden skaffat aflopp för all den tryckande nedslagenhet, som hela eftermiddagen plågat Dagmar: hon föll i en gråt, som hon ej förmådde undertrycka, och sen hon under den andras försynta tystnad gråtit ut, började hon berätta.

Aldrig, så länge hon lefvat, hade hon haft någon förtrogen, för hvilken hon helt hade visat sin själ, ej ens sin mor, men för denna nästan obekanta kvinna öppnade hon sitt hjärta och lade fram hela sitt lif.

(Forts.)

Farm och hem.

SEPARATORMJÖLK FÖR KALFVARNA.

Separatormjölk är icke fullt tillfredsställande föda för kalfvarna. Få de blott separatormjölk, bli de lätt offer för dålig matsmältning. Man bör i mjölken tillsätta en nypa "oil meal", majsmjöl eller bomullsfröolja för att ersätta den fettförlust som gjorts då gradden separerats bort. Kalfvarna böra få drieka mjölken medan den är varm, men dock icke så länge den är fradgig. Låt aldrig kalfven drieka så mycket han vill ha. Det är icke bra att låta flera kalfvar drieka ut samma ho, ty då kan en eller annan kalf få i sig för mycket.

HÄSTENS SKÖTSEL UNDER SKÖRDEN.

Under den brådа skördetiden behöfva hästarna god vård, så att de ej öfverhettas.

Hästen bör ha en spann vatten åtminstone vid kl. 10 f.m. och kl. 3 a 4 e.m. på varma dagar.

En häst, som ej mår riktigt bra, fordrar mycket försiktig skötsel om han skall arbeta på en het dag.

Häst som ymnigt svettats och så på en gång slutar upp därmed, bör föras till skuggan snarast möjligt och bör få drieka något litet.

Häst, som ej mår fullt bra, bör ej ställas i midten af ett fyrspann då vädret är varmt.

Man bör köra varsamt och skonsamt i hett och kvalmigt väder.

Hästen kan näppeligen bli för varm att vattnas, men man måste reglera mängden efter vattnets temperatur.

Häst, som blifvit öfverhettad, bör läggas i skuggan så fort ske kan. Man bör behandla kroppen och synnerligen hufvudet, med kallt vatten, tills temperaturen sjunkit till ett par grader öfver det normala.

ÄR BINDAREN I ORDNING?

Alla torde vara ense om, att det är bättre att ha skördemaskinen i arbetsskick innan skörden är fullt mogen, än att använda ett par dagar med att ställa den i ordning, sedan skörden står färdig till att mejas. Äfven om man har bindaren väl under tak, skadar det inte att så där en vecka i förväg taga ut den och syna hvarje liten del, så att man är säker på att den kan utföra godt arbete, när tiden kommer att spänna för hästarna och fara ut på ägorna för att meja den gula skörden. Om några nya delar erfordras, eller några se slitna och nötta ut, har man då tid att anskaffa andra sådana och handlaren åter att få dem färdiga, i händelse hans lager för tillfället skulle lida brist på just de delar, man är i behof af. När man fått ut bindaren ur skjulet, fyllas alla smörjkoppar. Det är mycket fördelaktigt att smörja maskiner, som stått stilla en längre tid, några dagar innan man skall använda dem, ty därigenom får oljan tid at dricka in i rosten och upplösa rostpartiklarna. Sålunda komma alla delar att arbeta lättare och motstå bruket mycket bättre och längre. Har man tid, hvilket man kan ställa så att man har, böra olika delar isärtagas och få en grundlig smörjning, ty det är framför allt på smörjningen det beror huru länge en maskin förblir brukbar.

Det första på bindaren, som brukar orsaka besvär och dröjsmål, sedan den varit i bruk några år, är vanligen duken. Ribbor ha splittrats eller afbrutits eller också är duken sönderrifven vid kanterna. Med godt duk- och annat lämpligt material, hvaraf nya ribbor kunna göras, kan man vanligtvis lappa duken, så att den står ut ännu en säsong, utan att föranleda besvärligheter, så vidt icke den är allt för illa tilltygad och söndersliten, i hvilket fall det blir billigare att köpa ny duk.

FARMARENS PLATS I SAMHÄLLET.

Om man skulle uppmanas att nämna det yrke, man ansåge högst och viktigast af alla, skulle nog svaret utan tvekan blifva: farmarens: Visst är det svårt att säga, hvilken grupp af medborgare, som i ett nutida samhälle är betydelsefullast, ty alla ha sin uppgift, och alla behöfvas för att det skall bli ordning och harmoni. Hvem skulle t. ex. vilja skaffa bort alla dem, som sköta om vårt lifliga kommunikationsväsen, våra järnvägar, våra ångbåtar och handelsfartyg? Eller dem som sköta telefonen, eller tillverka maskiner, eller ge ut tidningar? Om vi sätta oss att tänka efter, förstå vi, att det blefve svårt att undvara någon kategori af yrkesmänniskor. De äro alla högligen nyttiga, men endast ett slag af arbetare äro helt nödvändiga. Det är jordbrukarna. De äro så mycket förmer än andra. De äro själfva grundstenarna under samhället, de bära uppe det hela, liksom marken bär allt hvad där finnes. Ur jordens mull hämtas den näring af hvilken släktet skall lefva — blod och muskler, nerver och hjärna, allt som lefver och arbetar, tänker, känner och fröjdar sig i en människovarelse härstammar i grund och botten därifrån. Att bruka jorden, det är att skapa själfva förutsättningarna för allt hvad mänsklig kultur och civilisation heter.

Det är så vanligt att farmare och jordbrukare betrakta sig såsom ett slags styfbarn i samhället, där de få slita mera ondt för sin bärgning än andra. Och säkert är att icke många i vår tid ha så läng arbetstid och så många bestyr att utföra som en farmare eller en farmarhustru. Undantag finnas, men i regel föres det i de många hemmen på landet en hårdare kamp för tillvaron än på något annat arbetsfält. Men man rår sig själf, kan ordna arbetstiden efter omständigheterna och lefver under jämförelsevis sundare förhållanden; se där förklaringen till uthålligheten. Det ligger mycket godt bara i att vara sin egen herre. Frihetskänslan är vanligen stark hos människor. En tjänsteman, en arbetare måste följa gifna föreskrifter och lyda en vilja, som icke är hans egen — farmaren gör själf upp planen för sin verksamhet, är arbetare och arbetsledare i samma person. Farmaren är den oumbärligaste i samhället — och han kan också vara den lyckligaste.

Hvad är lycka? Den frågan må vi gärna göra, ty då måste vi fundera efter ett svar. Och det är just okunnigheten om lyckans väsende, som hindrar så många att njuta den. Lycka är först och främst sinnesfrid. Hvar skulle vi väl känna frid i själen, om icke i naturens lugn och under utöfvandet af det lyckligaste bland arbeten? Lycka är hälsa. Hvar finnas alla de rika hälsokällorna närmare än just på landet? Att spänna musklerna under lassande af hö och säd, att dra djupa drag af skogens friska luft medan sågklingan rasslar, att svettas ut allt osundt på en blommande slätteräng när junisolen glöder, att låta sjöns eller åns klara vatten löga sina lemmar — sådant tvingar lifvets safter att kringkretsa i kroppen, skänker hälsa och lefnadsmod. Lycka är också förnöjsamhet. Ett farmarhem är icke någon passande ram omkring lyx, öfverflödsartiklar och kräslighet. Enkelhet i vanor och små anspråk på bekvämlighet måste en farmare vänja sig vid, om hans lif icke skall bli ett ständigt jaktande utan ro.

Lifvet är till största delen prosa, men det är också till en del poesi. Tag vara på de ljusa glimtarna, ni som lefver sträfsamma dagar på er farm! Svårigheter ha vi alla. Fäst er icke vid dem! Fägnad och fröjdeämnen ha vi också. Njut af dem! Fröjda er öfver dem!

Man bör ej urvrida ylletvätt, utan hänga ut den drypande våt som den är. Om den får torka på detta sätt krymper den inte.

Värtor försvinna om de dagligen under någon tid gnidas med krita.

Salt såsom tandpulver. Salt är förträffligt användt såsom tandpulver. Det botar bl. a. elak andedräkt såvida denna beror på dåliga tänder och icke på dålig mage.

Att göra skodon blanka. Då man vill ha skodon glänsande blanka, häller man en droppe fotogen i blanksvärtan. Skodonen bli härigenom fortare blanka och få en fin, svart färg.

Hur man bör vrida kläderna. Om man vid urvridning samlar de raka tvättkläderna, såsom lakan, handdukar och servetter, vid den väfda kanten, så bli de lättare att stryka, och man behöfver ej vara radd för att kanten sträckes eller lägger sig dubbel.

Mörka ränder i fat och kannor. Handfat af porslin, fajans o. s. v. få ofta efter en längre tids användning ränder i glasyren. Dessa ränder framträda efter en tids förlopp som fula svarta linjer. Man aflägsnar i regeln detta ovälkomna nät af ränder genom att gnida fatet eller kannan med en matsked torrt salt.

Skor blifva mjuka och starka om man i början upprepade gånger ingnider dem med glycerin (både ofverlädret och sulan. Man gör bäst uti att företaga denna ingnidning om kvällen, så att kängan är fullständigt torr, då den skall tagas på. Skodon behöfva under denna tid ingen blanksvärta eller annat putsmedel, de lägga sig mjukt intill foten och låta under fuktigt väder ingen fuktighet tränga in.

Trappmattor hålla längre om man gör sig det lilla besväret att öfver kanten på hvarje trappsteg lägga några lager tidningspappe under mattan. Särskildt med nya trappor hvars kanter ännu äro mycket skarpa, är detta att tillråda. Vidare kan man köpa hvarje matta en eller ett par fot längre än strängt behofligt och sedan ungefär hvar fjortonde dag låta mattan förskjutas några tum, så att den får slitas jämnt.

Fettfläckar på tapeter. När det kommit fläckar på tapeterna genom att personer obetänksamt lutat hufvudet däremot, kunna fläckarna aflägsnas med en deg bestående af piplera och kallt vatten. Man stryker degen på tapeten utan att gnida denna, låter den kvarligga öfver natten, och borstar följande morgon bort den. Om fläcken inte suttit i länge, är den då försvunnen, i motsatt fall upprepas behandlingen.

Ni kan befordra eder

HARVÄXT

Framgångsfull, Vetenskaplig Behandling FRITT.

För herrar och damer.

Lider Ni af Håreffall? Gråhar Ert hår i förtid? Är det stripigt, ljlbbolgt eller torfvigt? Lider Ni af Mjäll eller utsläg på skalpen? Är Ni flintskallig, eller synes det, som om Ni skall bliva det? Om Ni lider af någon af nämnda håraskommor, förstumma den icke, utan försök genast att blifva botad. Dröjsmål äro farliga. Skrif efter vår illustrerade lilla svenska bok.

"SANNINGEN OM HÅRET"

— af en framstående specialist —

FRI BEHANDLING.

Vi vilja på vår egen risk bevisa, at Calvacura-behandlingen förhindrar håraffall, botar mjäll och utsläg på skalpen och befordrar ny hårväxt. Vi vilja skicka Eder en $1.00 sak af Calvacura No. 1, tillika med ofvannämnda lilla bok "Sanningen om Håret", om Ni sänder oss Ert namn och adress jemte 16 cents i frimärken eller silfver för att hjälpa oss att betala utdelningskostnaderna. Klipp ut nedanstående kupong och sänd den i dag till UNION LABORATORY, Box 142 C, Mutual St., Toronto, Ontario.

GRATIS-KUPONG FÖR EN $1.00 BEHANDLING.

UNION LABORATORY, Box 142 C Mutual St., Toronto, Ont.

Jag bifogar 16 cents att hjälpa till med utgifterna för utdelningskostnaden. Var god skicka mig föreskriftligen eder $1.00 Calvacura No. 1 och eder lilla bok "Sanningen om Håret". Inneslut denna kupong i Edert bref

Viktig underrättelse för farmare.

Pängar att låna mot säkerhet af första inteckning till lägsta gängse ränta på väl upparbetade farmar i Manitoba, Saskatchewan och Alberta.

Pängarna erhållas genast, om säkerheten är god.

Ägare, som bo på sina farmar och behöfva finansiell hjälp för att vidare förbättra sin egendom, äro inbjudna att skrifva till

C. ANDERSON,
Mortgage Broker
312 Kennedy Building (midt emot Eaton's),
Portage Avenue, WINNIPEG, MAN.
Svensk, norsk och dansk korrespondens.

ALBERTA.

FRITT LAND FÖR SETTLAREN.

Utmärkta tillfällen för hemsökaren.

EN KALLELSE FÖR MÄN.

Provinsen Alberta önskar män att taga värfning i landtbrukarekryternas armé för att uppodla jorden. Den behöfver män att öka produktionen af dess födoämnen för att föda soldaterna vid fronten och sådana, som äro i behof hemma; män, som icke äro rädda att arbeta och finansiellt i stånd att väl bruka de många acres, som vänta på utveckling i vår stora provins. Då våra soldater kallas att kämpa hemma eller utomlands, måste de födas, och deras föda måste komma från jorden.

CHARLES S. HOTCHKISS,
Chief Publicity Commissioner
DEPARTMENT OF AGRICULTURE,
EDMONTON, ALBERTA.